

Mína a motýl.

*Motýlek nad loukou letí,
z výšky vidí všechny děti.*

*Křídla ty má nádherná,
protože jsou barevná.*

4.

Motýl

Když si jednou Mína dělala na pískovišti bábovičky, přiletěl k ní krásný motýl a posadil se na obrácený kyblíček, který ležel vedle Míny a té se zdálo, že se na ní motýl dívá a zvědavě si jí prohlíží. Občas motýl těmi svými krásnými křídly zamával, jako by chtěl Mínu přátelsky pozdravit, nebo mu bylo horko a tím máváním se chtěl trochu ochladit. Mína i motýl se na sebe dívali dlouho, motýl asi odpočíval po nějakém dlouhém letu a tak si ho Mína mohla alespoň pořádně prohlédnout. Byl nádherný na křídlech měl barevnou kresbu a když na slunci těmi svými křídly zamával, celý se rozzářil jako ten nejkrásnější obrázek. To je ale nádhera, říkala si Mína, to by se mě líbilo s takovými krásnými křídly mávat a letět si kam bych chtěla.

Doma na toho motýlka musela Mína stále myslet, ležela už ve své postýlce, zavřela oči a představovala si, jak na sluncem vyhřáté louce plné barevných květů si létá sem a tam a z každého kvítku se napije sladké šťávy. Samozřejmě by ukazovala každému svá krásná křídla aby jí všichni mohli obdivovat a záviděli by jí.

Hned ráno, když dojedla svůj rohlík s máslem a vypila hrnek kakaa, umyla si pusku a ruce a pospíchala ke své houpačce a divoce jí rozhoupala a jenom čekala, kdy se Kalo objeví. Kalo se objevil, až když se její houpačka úplně zastavila. Tak co si Míno budeš přát dneska, zeptal se Kalo Míny. Honem mu vyprávěla, co včera viděla a že chce být tím nejkrásnějším motýlem na té nejkrásnější rozkvetlé louce.

Dobrá Míno, řekl jí na to Kalo ale nejdříve musíš být ošklivá a chlupatá housenka, která bude okusovat lístečky, pak se celá schováš do takového obalu a usneš. Až se probudíš, bude z tebe krásný motýl.

Ale já nechci být žádná ošklivá chlupatá housenka, já chci být ten nejkrásnější motýl na louce, rozčilovala se Mína. Ale tak už to v přírodě chodí Míno, z těch krásných housenek jsou jenom obyčejní motýli a z těch ošklivých chlupatých housenek se vyklubou ti nejkrásnější a nejbarevnější motýlci. Nikdo se přeci nenarodí aby byl hned nejkrásnější.

Mína se zamračila, moc se jí to nelíbilo ale věděla, že s Kalem nic neusmlouvá a tak počkala, až Kalo rozevřel dlaň a podívala se na jeho kuličku, která se rozsvítila a najednou se ocitla na vysokém stromě, lezla po větvi a hladově se zakousla do zeleného lístku. Měla stále hlad, jedla jeden lístek za druhým a neměla nikdy dost. Když se jednou uviděla v kapce rosy jako v zrcadle, málem spadla z větve na zem. Vypadala hrozně ošklivě. Byla šedivá, hrozně chlupatá a měla spoustu chlupatých nožiček.

Nikdo si jí nevšímal protože se nikomu nelíbila, jenom si musela dávat pozor na ptáky, kteří by jí určitě rádi sezobli a snědli. A tak Mína stále jenom jedla a jedla, skoro všechny lístky na stromě už byly pryč až najednou pocítila únavu a chtělo se jí moc spát. Našla si vhodný úkryt kde by jí nikdo nenašel a celá se zakuklila a tvrdě usnula. Spala dlouho a když se probudila, cítila že je zavřená v nějakém obalu, ze kterého se musí dostat ven. Dalo jí to dost práce rozbít to vězení, ve kterém byla zavřená a dostat se ven na světlo. Když se jí to konečně podařilo, nemohla se ani poznat. Už to nebyla ta ošklivá chlupatá housenka, byl z ní opravdu ten nejkrásnější motýl, jaký kdy na té louce létal.

Nejdříve musela Mína svá velká krásná křídla roztáhnout a pořádně s nimi zamávat na sluníčku a potom se už odrazila od větve a vzlétla nad louku. Šlo jí to velice dobře. Poletovala si sem i tam, jak se jí líbilo a když dostala hlad, sedla si na některý kvítek a napila se sladké chutné šťávy, která byla uprostřed každého květu. Líbilo se jí to moc, protože každý kvítek měl jinou barvu a jeho šťáva chutnala také jinak. A když byla unavená, tak se někam posadila a jenom tak si pro zábavu mávala křídly aby jí všichni obdivovali a záviděli jí.

Najednou, když si to zrovna namířila k jedné veliké rostlině s obrovským žlutým květem se něco mihlo vzduchem a Mína zůstala uvězněná v nějaké síti. Byl to lovec motýlů, který jí už dlouho pronásledoval, protože se mu velice líbila a takového krásného motýla ještě ve své sbírce neměl. Konečně Mínu polapil a měl z toho velikánskou radost a sám pro sebe si povídal, tebe si napíchnu na první místo ve sbírce a už teď jsem na to pyšný. Mína křičela jak mohla, já nechci být napíchnutá v žádné sbírce, já jsem přece Mína ale motýlí hlas nikdo neslyší a lovec motýlů začal Mínu opatrně vyndávat ze sítě. Potom vyndal veliký špendlík a už chtěl Mínu připíchnout tím špendlíkem k podložce. Čím víc se k Míne špendlík blížil, tím víc Mína křičela až se úplně vysílená probudila na své houpačce. Tak málem draze zaplatila za to, že byla nejkrásnějším motýlem na louce. Seděla ještě na houpačce dlouho a odpočívala, dokud si její maminka pro ni nepřišla.

© Jiří Draslar

Tisk zajistila Angelic Agency, s.r.o.